

Politikai és közéleti abszurditások - Brüsszeli történet 18 éven felülieknek!

2012 május 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

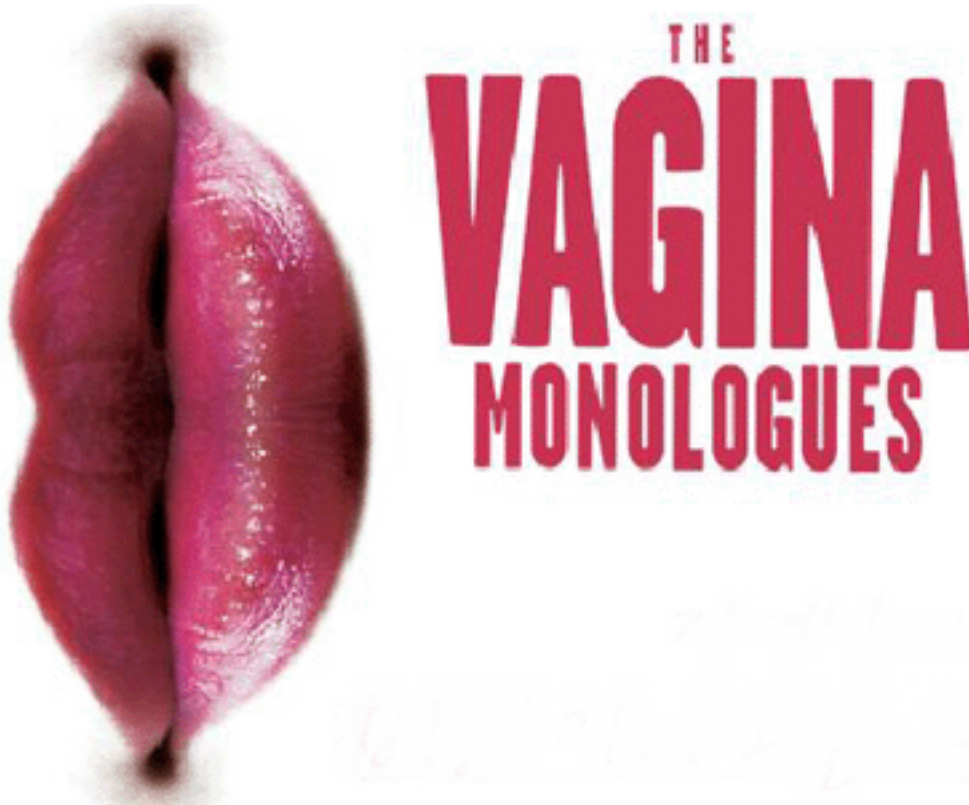
Még nincs értékelve

Mérték

Európa számtalan, szinte megoldhatatlan problémával küzd. A kontinens polgárai eddig is kételkedve szemlélték választott képviselőik és az uniós intézmények nehézkes, hosszadalmas és bürokratikus ügyintézését.

A rosszálló vélemények eloszlátását aligha segítette, hogy nemrégiben kilenc, különböző? pártállású, az Európai Parlament képviselőiként „dolgozó” n?nem? lény, elhatározta, hogy hangot adnak „annak ott lent”, miután aggódnak a vaginák miatt.

A Népszabadság március 27-i száma tudósított erről az „igen fontos” és nagy nyilvánosságot igénylő témáról. Az Európai Parlament brüsszeli épületének falai között először volt szó a vaginákról. A cikkíró hölgy meg is jegyezte: „nem mindennapi, hogy az Európai Parlamentben a puncikról beszélnek politikusok nyilvánosan.” Állítólag ezt azért tették, hogy felhívják a figyelmet a nők elleni, főleg a családon belüli erőszakra, illetve annak visszaszorítására.

„A legnagyobb tapsot a nyögéstípusokat bemutató »kórus« kapta. A képviselőnk egyszerre adták elő a kéjes hangokat, de az »EP-féle nyögés« után mindegyikük visszatartotta a lélegzetét, és síri csöndben maradt – hatalmas kacagást kiváltva a nézőkben?”

Az ötlethez és a kivitelezéshez – látva kontinensünk évtizedek óta tartó erkölcsi mélyrepülését – csak gratulálni lehet, mert ezek a „hölgyek” eddig soha nem látott mélypontra süllyedtek, túlszárnyalták baloldali és liberális tanítómestereiket.

Nők már az Európát hivatalosan képviselő intézmény falai között (is) eljutottak oda, hogy a nők elleni – egyébként mélyen elítélendő – erőszakra való felhívás jelszavával gusztustalan, a szeretet intimitását gúnyos módon lejáratva megalázzák a női méltóságot.

Ezek után kíváncsian várjuk, hogy a liberális demokrácia egyenrangúságából kiindulva, a hasonló felfogású hímnemű lények mikor szervezik meg a maguk előadását, és mikor adják elő végre a péniszek monológját. Rendkívül fontos, hogy a nemek közötti egyenlőség nevében a férfiak is nyilvánosságra hozhassák gondolataikat arról „ott lent”, és végre beszélni lehessen az agresszív, erkölcstelen és gátlástalan nők nyomulásáról és károkozásáról a közéletben.

Az már az érdeklődők esztétikai igényeinek kiszolgálását szolgálná, hogy mondjuk Daniel Cohn-Bendit, Hannes Swoboda és társai képesek-e olyan kéjes hangokat hallatni, mint Ulrike Lunacek kisasszony és képviselőtársai.

A történetek után az újabb előadás megtartása szinte elkerülhetetlen, miután ez az egyetlen eukomform megoldás.

A cikkíró szerint a mű, amelyet a kilenc képviselőnk előadott, „rendkívül intim, szellemes, megrázó, vicces és

szomorú". Nem tudom, hogy ha a szereplők közül valakit ért volna már ilyen jellegű erőszak, mennyire tartott volna szellemesnek és vidámnak ezzel a témával kapcsolatosan bármit is.

Tény, hogy a kérdés valóban időszerű, ahogy a történelem folyamán bármikor. Barbár, erejükkel visszaélő, agresszív férfiak mindig is voltak, de a jelenség visszaszorítására nem a gusztustalan magamutogatás a megfelelő módszer. És nem is az, amit a szereplők javasoltak, hogy ti. „a férfiak beszéljenek a nők elleni erőszakról egymás között, és megértessék társaikkal, hogy mi számít erőszaknak és mi nem.” Ezzel azt sugallják, hogy az EP-képviselő férfiaknak egymást kell meggyőzniük a nők elleni erőszak helytelenségéről, vagyis elkövetőknek vagy legalábbis bűnrészeseknek tekintik őket.

Az eseményről készült visszataszító fényképet nézve felmerülhet bennünk egy gondolat: e hölgyek fizikai megjelenését látva nemigen kerülhettek testközelbe a nők elleni erőszaknak még a gondolatával sem. Egyébként hasonló kérdés juthat eszünkbe arról is, hogy a harcias tiltakozók között volt a felvállaltan leszbikus osztrák zöldpárti képviselőnő, a magyar szakértőként is elhíresült Ulrike Lunacek is. Őt mikor veszélyeztetni igazán a családon belüli erőszak? Vagy a leszbikus kapcsolatokon belül is létezik a férfi szerepét játszó női erőszakoskodása?

A sikeres előadás után a mű szerzője, Eve Ensler annak a reményének adott hangot, hogy darabját a washingtoni Kongresszusban is elő fogják adni. Közvetlenül az Afganisztánban történtek értékelése, és egy új történelmi perspektíva felvázolása után.

Nem csodálkoznánk, ha a tisztességes, ép erkölcsi érzésű nők felemelnék szavukat eme megalázó és primitív megnyilvánulás ellen. A cikk nyomdába adásáig Brüsszelben egyetlen német konzervatív politikus tiltakozott. A többiek miért hallgatnak?

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt főtanácsadója

demokrata.hu

Ajánló